

A Balaton tündére

A nyári éjszaka tele volt sejtelmes illatokkal, a Balaton vize lassan hullámzott, csak akkor csobbant egyet, amikor a part kövekhez ért, így meséltek a hullámok csacsogva a partnak.

A telihold büszkén nézegette magát a tóban.

- Milyen kár, hogy holnaptól már fogyókúrárn leszek, - mondta és huncutul rákacsintott a Göncölszekérre, ami úgy ragyogott ezen az éjszakán, mintha száz tündér fényesítette volna a kerekeit.

A habléányok kiúsztak a tó szélére és leültek a parti kövekre, megbeszélni, hogy milyen ruhát vegyenek fel az éjféli bálra.

A Hold levágott az ezüst palástjából egy jókora darabot és elküldte a szitakötőnek, hogy báli ruhát készítsenek belőle a habléányoknak.

A csillagok sugárkoszorút fontak és azzal kedveskedtek a Balaton lányainak. Mindenki lázas igyekezettel készült az éjféli bálra.

A hal úrfiak kifényesítették pikkelyeiket, a tücskök a parton a hegedűjüket hangolták.

A szitakötők gyorsan elkészültek a báli ruhákkal, és amikor a sugárkoszorú is a habléányok fejére került, azok szebbek voltak minden földi lánynál.

A Balaton büszke volt a habléányokra és valamennyi lakójára, de legjobban a kék szemű, aranyhajú tündérért aggódott, mert mostanában sokat látta szomorkodni.

El is mondta ezt Szél úrfinak, aki megsúgta a lomboknak, azok belesusogták az éjszakába, és hamarosan mindenki tudta, hogy a Balaton Tündérnek valami nagy bánata van.

Az emberek is sok gondot okoztak a tündérnek, szennyezték a tavat, a parton mindent eldobáltak, ha jött a vihar nem akartak kievezni a partra, bizony közülük sokat a habléányok mentettek ki.

A Balaton azt remélte, hogy a mai bálon kedves tündérét majd felvidítja a zene, a habléányok éneke és a béka kórus is segít elűzni a szomorúságát.

A báltermet tavorózsákkal díszítették fel, az üdítőt kagylófényű poharakban szolgálták fel, már mindenki megérkezett, csak a tündér nem volt sehol.

- Talán a szobájában búslakodik,- mondta az egyik habléány és már sietett is megkeresni a tündért.

Üres, feldúlt szoba fogadta, a hintaszék felborítva, a kagylós csésze összetörve, olyan volt az egész, mint egy csatatér.

Szegény habléány, amikor visszaért a terembe, alig tudta elmondani, hogy mit látott. Ettől nagy riadalom támadt. Harcsa úr kijelentette, hogy a mai bál elmarad, és mindenki induljon a Balaton Tündér keresésére.

A tó minden lakója egész éjszaka a tündért kereste, de hiába. Már hajnalodott, amikor egy csuka jelentette, hogy a tó közepén veszteglő hajóról segélykiáltásokat hallott.

A hajó közelébe úszott és bekukucskált az ablakon. A kabinban két szék volt, az egyikhez a tündért kötözték, a másikhoz az ifjú kapitányt. A kabin sarkában három marcona matróz tanakodott.

- Meg kell szereznünk mindenáron a Balaton kincsét! – szolt a félszemű.

- Bármit is teszünk, a tündér nem fogja elárulni, hogy hová rejtették, - mondta a másik, - és ez az örült kapitány sem segít, mert szerelmes belé.

A harmadik matróz csak hallgatott, törte a fejét, mert szeretett volna már túl lenni az egészen.

A Balaton kincsét a kagylók őrizték a tó mélyén, de hogy pontosan hol, azt csak a tündér tudta. A monda szerint, ha a gyöngyöt ellopják, a tó elpusztul, mocsárrá válik, majd teljesen kiszárad. Tudta ezt a csuka és sietett segítséget hívni.

A halak körbefogták a hajót, a hableányok pedig, olyan csábító dalt kezdtek énekelni, hogy a három matróz a fedélzetre sietett. Ekkor a halak meghimbálták a hajót, és a matrózok, a vízbe pottyantak, ijedtükben a part felé menekültek.

A hableányok kiszabadították a Balaton Tündért és a kapitányt, aki valóban beleszeretett a tündérbe és ott mindjárt megkérte a kezét.

A tündér is szerelmes volt, valahányszor az ifjú kapitány hajója elindult Badacsonyról Fonyódra, ő mindig elkísérte. Esténként együtt ültek a part menti padon és beszélgettek, ilyenkor mindig szeretett volna földi lánnyá válni, és örökre a kapitánnyal maradni.

A tündér tudta, hogy ez az álma soha nem válhat valóra, egy tündér nem lehet földi halandó felesége, ezért volt hát gyakran szomorú.

A Balaton hullámaira vette az ifjú kaptányt, elaltatta, majd kitette a partra, mire felébredt, már semmire sem emlékezett.

Mégis, még évek múlva is, amikor a kapitány végzett a hajón a munkájával, leült a parton, mindig ugyanarra a padra és órákig nézte a vizet, mintha várt volna valakit. A tündér mindenre emlékezett, az ő fejéből nem lehetett kitörölni a történeteket.

Soha többé nem tudott mást szeretni csak a kapitányt, szerelme halhatatlan volt, ahogy ő maga is.